

তুমিয়েই হৈছা মোৰ হিৰো

শিশুৱে covid 19 ৰ
সৈতে কেনেকৈ যুজিব পাৰে!



April 2020

Acknowledgement

UNICEF has adapted the *Tum hi ho meri hero* book from the original English edition of "My Hero is You: How Kids Can Fight COVID-19!" brought out by the Inter-Agency Standing Committee (IASC) in April 2020. UNICEF gratefully acknowledges the source material, courtesy the IASC. The translation and adaptation were done in collaboration with New Concept Centre for Development Communication (NCCDC).

This translation/adaptation was not created by the IASC. The IASC is not responsible for the content or accuracy of this translation. The original English edition "Inter-Agency Standing Committee. My Hero is You: How Kids Can Fight COVID-19! Licence: CC BY-NC-SA 3.0 IGO" shall be the binding and authentic edition.

For more information, please contact:

C4D Specialist/Child Protection Specialist

United Nations Children's Fund
UNICEF House, 73 Lodi Estate, New Delhi
Tel: + 91 11 2469 0401
Website: www.unicef.in

কৃতজ্ঞতা

ইউনিচিফৰ দ্বাৰা "তুমিয়েই হৈছা মোৰ হিৰো" কিতাপখন "মাই হিৰো ইজ ইউ, হাউ কিড্‌চ কেন ফাইট covid 19" ৰ মূল ইংৰাজী সংস্কৰণৰ পৰা অনুবাদ কৰা হৈছে। ইয়াক এপ্রিল ২০২০ ত ইন্টাৰ-এজেন্সি ষ্টেণ্ডিং কমিটিৰ (IASC) দ্বাৰা প্ৰস্তুত কৰা হৈছে। IASC ৰ দ্বাৰা যোগান ধৰা সমগ্ৰীৰ বাবে ইউনিচিফে কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰে।

ইয়াৰ অনুবাদ ইন্টাৰ-এজেন্সি ষ্টেণ্ডিং কমিটিৰ (IASC) দ্বাৰা কৰা হোৱা নাই। IASC ইয়াৰ অনুবাদৰ বিষয়বস্তু বা সঠিকতাৰ ক্ষেত্ৰত দায়ী নহয়।

এইকাৰণে মূল ইংৰাজী সংস্কৰণ ইন্টাৰ-এজেন্সি ষ্টেণ্ডিং কমিটিৰ "মাই হিৰো ইজ ইউ, হাউ কিড্‌চ কেন ফাইট covid 19" লাইচেন্স CC BY-NC-SA 3-0 IGO হে প্ৰমাণিক সংস্কৰণ হ'ব।

অধিক তথ্যৰ বাবে অনুগ্ৰহ কৰি যোগাযোগ কৰক:

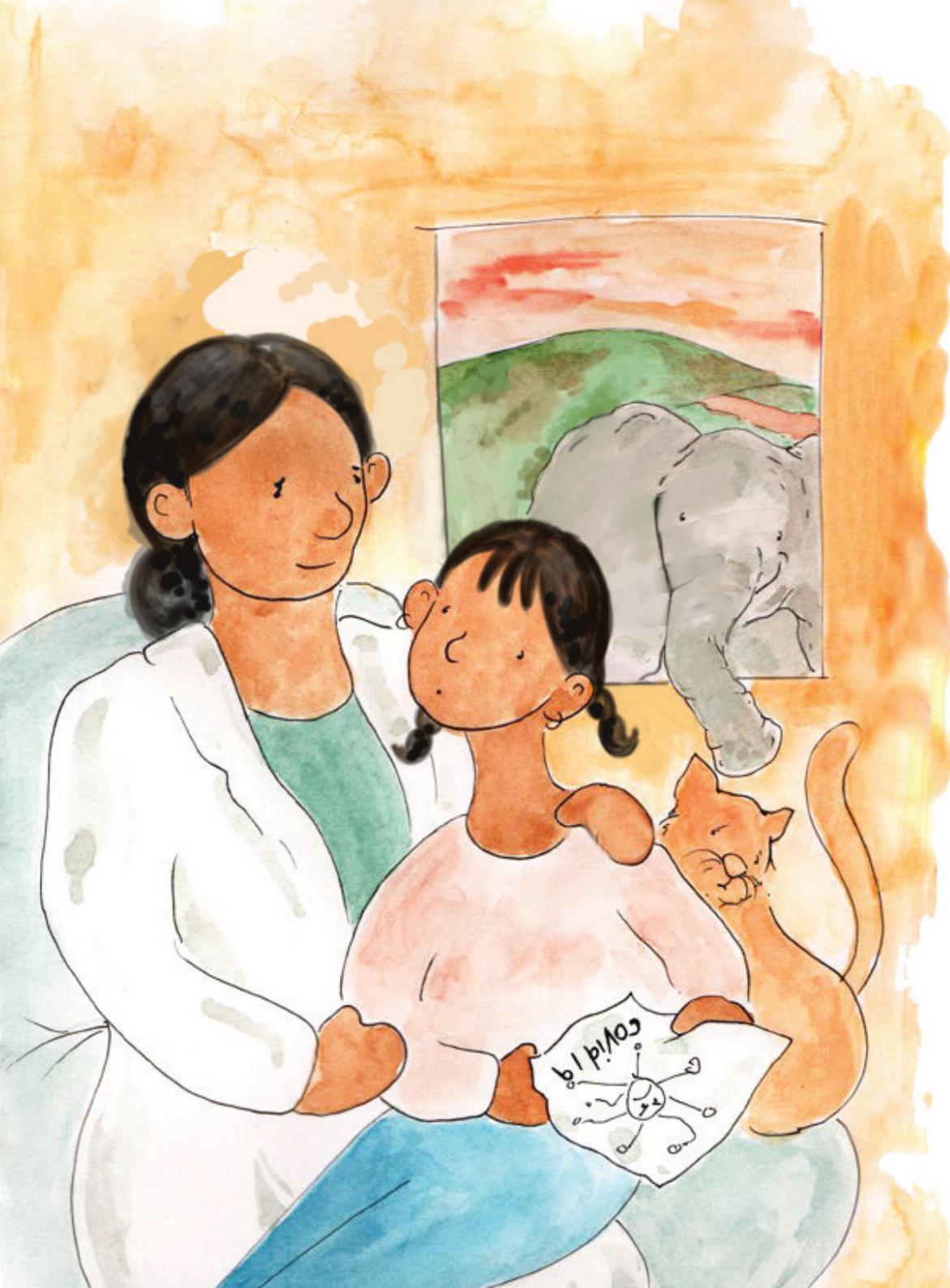
চিষ্টেমি স্পেচিয়েলিষ্ট/ চাইল্ড প্ৰটেক্‌চন স্পেচিয়েলিষ্ট

সংযুক্ত ৰাষ্ট্ৰ বালকোষ

ইউনিচিফ হাউচ, ৭৩ লোডী ইষ্টেট, নতুন দিল্লী

দূৰভাষ: ০৪০১-২৪৬৯ ১১ ৯১

ৱেবচাইট: www.unicef.in



চাৰাৰ মাক তাইৰ হিৰো কাৰণ তেওঁ পৃথিৱীৰ আটাতকৈ ভাল মা আৰু আটাতকৈ ভাল বৈজ্ঞানিক। কিন্তু চাৰাৰ মাকে এতিয়ালৈকে কৰোণা ভাইৰাছৰ প্ৰতিকাৰ বিচাৰি পোৱা নাই।

Covid 19 দেখাত কেনেকুৱা?' চাৰাই মাকক সোধিলে।

চাৰাৰ মাকে উত্তৰত কলে, covid 19 বা কৰোণা ভাইৰাছ ইমান সৰু যে আমি সেইটো দেখা নাপাওঁ, কিন্তু যিসকল লোক বেমাৰী সেইসকলে কাহিলে বা হাঁচিয়ালে ই বিয়পি যায়। যেতিয়া তেওঁলোকে মানুহক বা তেওঁলোকৰ আশে পাশে থকা বস্তু চোৱে, তেতিয়া এই বেমাৰ আনলৈকো বিয়পি যায়। যাৰ এই বেমাৰ হয় সেইসকলৰ জ্বৰ আৰু কাহ হয় আৰু উশাহ লগতে কিছু অসুবিধা হ'ব পাৰে।"

"আমি এইটো দেখা নাপাওঁ বাবে ইয়াৰ সৈতে যুঁজিব নোৱাৰোঁ নহয়নে?" চাৰাই সুধিলে।

চাৰাৰ মাকে কলে, "আমি ইয়াৰ সৈতে যুঁজিব পাৰোঁ, সেইবাবেই তোমাক মই সুৰক্ষিত কৰি ৰখাটো প্ৰয়োজনীয়। ভাইৰাছে বিভিন্ন ধৰণৰ মানুহক প্ৰভাৱিত কৰে, আৰু প্ৰত্যেকেই ইয়াৰ সৈতে যুঁজ দিয়াত আমাক সহায় কৰিব পাৰে। তুমি আমাৰ সকলোৰে বাবে সুৰক্ষিত হৈ থকাতো দৰকাৰী। তুমি মোৰ হিৰো হ'ব লাগিব।"



চাৰাই সেইনিশা বিচনাত শুই আছিল আৰু হিৰোৰ নিচিনা অলপো অনুভৱ কৰা নাছিল। তাইৰ কিবাকিবি লাগিছিল। তাই স্কুল যাব বিচাৰিছিল কিন্তু তাইৰ স্কুল বন্ধ আছিল। তাই তাইৰ বন্ধুবোৰক লগ পাব বিচাৰিছিল কিন্তু সেয়া সুৰক্ষিত নাছিল। চাৰাই বিচাৰিছিল যে কৰোণা ভাইৰাছে তাইৰ পৃথিৱীখনক ভয় খুওৱাটো বন্ধ কৰক।

"হিৰোৰ ওচৰত চুপাৰ পাৰাৰ থাকে, কিন্তু মোৰ ওচৰত কি আছে?" চাৰাই চকু মুদি শুই শুই নিজকে সুধিলে।

হঠাৎ এটা সৰু মাতে আন্ধাৰত তাইৰ নাম ফুচফুচালে।

"তোমাক হিৰো হ'বৰ কাৰণে কি লাগে চাৰা?" সেই মাতটোৱে তাইক সুধিলে।

"মোক বিশ্বৰ সকলো শিশুক এইটো কোৱাৰ উপায় লাগে যে সিহঁতে নিজৰ সুৰক্ষা কেনেকৈ কৰিব পাৰে যাতে সিহঁতে বাকী শিশু আৰু ডাঙৰ সকলকো বক্ষা কৰিব পাৰে।" চাৰাই কলে।

"তেন্তে তুমি মোৰ পৰা কি বিচাৰা?" মাতটোৱে সুধিলে।

চাৰাই কলে, "মোক এনেকুৱা কিবা এটা লাগে যি উৰিব পাৰে....তীব্ৰ মাতৰ সৈতে কিবা এটা....আৰু এনেকুৱা কিবা এটা যি সকলোকে সহায় কৰিব পাৰে।"

তাই জোনৰ পোহৰত এটা মাতৰ সৈতে অদ্ভুত কিবা এটা দেখিলে।





"তুমি কি হয়?" চাবাই আচৰিত হৈ সুধিলে।

"মই বল্লু", সি উত্তৰ দিলে।

চাবাই কলে, "মই আগতে বল্লু কেতিয়াও দেখা নাই।"

"ঠিক আছে। মই ইয়াত সকলোৰে লগত থাকো।" বল্লুয়ে কলে।

"মই তোমাৰ হৃদয়ত থাকো আৰু তাৰপৰাই আহিছো।"

চাবাই কলে, "যদি তুমি মোৰ ওচৰত আছা....তেন্তে মই পৃথিৱীৰ সকলো শিশুকে কৰোণা ভাইবছৰ বিষয়ে কব পাৰোঁ। মই এজনী হিবো হ'ব পাৰোঁ। পিছে বাবা বল্লু, কৰোণা ভাইবছৰ সৈতে বাৰু যাত্ৰা কৰাটো সুৰক্ষিত নে?"

"কেৱল মোৰ সৈতে চাবা", বল্লুয়ে কলে। "যদি তুমি মোৰ ওচৰত আছা, তোমাক কোনেও অনিষ্ট কৰিব নোৱাৰে।"





সেইকাৰণে চাৰাই বল্লুৰ পিঠিত জাপ মাৰি উঠিল আৰু একেলগে সিঁহতে নিজৰ বেডৰুমৰ খিৰিকিৰে ৰাতিৰ আকাশলৈ উৰা মাৰিলে। সিঁহতে তৰাবোৰৰ দিশে উৰা মাৰিলে আৰু জোনটোক নমস্কাৰ/হেল্লো' বুলি ক'লে।

সূৰ্য্য উদয় হোৱাৰ লগে লগে সিহঁতে ৰাজস্থানৰ বালিৰে তৈয়াৰী টিলাৰ এখন মনোমোহা মৰুভূমিত অৱতৰণ কৰিলে, য'ত কেইটামান শিশুৰ এটা দলে দূৰে দূৰে থাকি খেলি আছিল। শিশুবোৰে অনন্দত কিবিলি পাৰি উঠিল আৰু চাৰা আৰু তাইৰ বলুক দেখি হাত জোকাৰিবলে ধৰিলে।

"তোমক স্বাগতম জনাইছোঁ, মই চেলিম।" সেই শিশুবোৰৰ মাজৰ এজন ল'ৰাই চিঞৰিলে। "তোমালোকে ইয়াত কি কৰি আছা? ক্ষমা কৰিবা, আমি কাষলৈ আহিব নোৱাৰো। আমি অতিকমেও এক মিটাৰ দূৰত থাকিব লাগিব।"

"সেইবাৰেই আমি ইয়াত আছোঁ", চাৰাই কলে। "মই চাৰা আৰু এইয়া বলু। তোমালোকে বাৰু এইটো জানানে যে শিশুৱে নিজৰ চুবুৰীয়া, বন্ধু বান্ধৱ, মাক দেউতাক আৰু ককা কাক আইতাক সকলোকে কৰোণা ভাইৰাছৰ পৰা সুৰক্ষিত কৰিব পাৰে। আমাৰ সকলোৰে বাবে প্ৰয়োজন..."

"চাবোন আৰু পানীৰে অতিকমেও ২০ চেকেণ্ড পৰ্যন্ত নিজৰ হাত ধোৱা।" এটা হাঁহি মাৰি চেলিমে কলে। "আমি জানো চাৰা, যদি আমাৰ বেমাৰ হয়, তেন্তে আমি আমাৰ কিলাকুটিত হাঁচিয়াব লাগে আৰু যেতিয়া আমি মানুহক লগ পাওঁ তেতিয়া কৰমৰ্দন কৰাৰ সলনি নমস্কাৰ কৰিব লাগে বা হাত জোকাৰি অভিবাদন জনাব লাগে। আমি ভিতৰত থকাৰ চেষ্টা কৰোঁ, কিন্তু কিবা কাৰণত বাহিৰলৈ আহিলে মুখত মাৰু মাৰোঁ আৰু এক মিটাৰৰ ব্যৱধান সদায় বজাই ৰাখোঁ।"

"এৰা....মই কিজানি এই ক্ষেত্ৰত কিবা সহায় কৰিব পাৰোঁ", বলুৱে কলে। "তেওঁলোকে কৰোণা ভাইৰাছ দেখা নাপায়....কিন্তু তেওঁলোকে মোক দেখা পাব। আহা যাওঁ, পিছে তোমালোক মোৰ পাখিৰ দুই কাষত বহা, তেতিয়া কমেও এক মিটাৰ ব্যৱধান থাকিব।"



বলুৱে নিজৰ দুয়োখন পাখিৰ ওপৰত চেলিম
আৰু চাৰাক বহুৱাই আকাশলৈ উৰা মাৰিলে।
সি গোটেই চহৰখন উৰি ফুৰিলে আৰু এটা
গান আৰম্ভ কৰিছিলহে মাথো তেনেতে
চেলিমে ৰাস্তাৰ ওপৰত কিছুমান শিশুক
দেখি চিঞৰিলে,

"যোৱা, নিজৰ পৰিয়ালক কোৱাগৈ যে আমি
ঘৰৰ ভিতৰতে সুৰক্ষিত। আমি ঘৰৰ
ভিতৰতে থাকি এজনে আনজনৰ আটাইতকৈ
ভালদৰে যত্ন ল'ব পাৰোঁ।"

তেওঁলোকে ওপৰত যি দেখিলে সেয়া দেখি
বিস্ময়ত হতবাক হ'ল। তেওঁলোকে হাত
জোকাৰিলে আৰু নিজৰ ঘৰলৈ যাবলৈ
সাজু হ'ল।





বল্লুরে আকাশত আৰু ওপৰলৈ উৰি গ'ল। চেলিমে ফূৰ্তিত চিত্ৰৰি আছিল। তেনেকুৱাতে ডাৱৰবৰ মাজেৰে এখন বিমান উৰি অহা দেখিলে, য'ত বহি থকা যাত্ৰীসকলে ভয়েৰে সিহঁতৰ ফালে চাই আছিল।

চেলিমে কলে, "মানুহবোৰে অতি শীঘ্ৰে যাত্ৰা বন্ধ কৰিব লাগিব। গোটেই বিশ্বত সকলো দেশে নিজ নিজ সীমা বন্ধ কৰি আছে, আৰু আমি সকলোৱে তাতেই থাকিব লাগে য'ত আমি আছো আৰু যিসকলক আমি ভাল পাওঁ।"

চাৰাই কলে, "বহুত কথা সলনি হোৱা যেন অনুভৱ হৈছে যেন সকলোবোৰ পৰিৱৰ্তন হৈছে। মই এই বিষয়ে কেতিয়াবা ভাবি ভয় খাই যাওঁ।"

"চাৰা, চৰেই ভয় অনুভৱ কৰে যেতিয়া পৰিৱেশ সলনি হয়," বল্লুরে কলে। "যেতিয়া মোৰ ভয় লাগে, তেতিয়া মই বৰ লাহে লাহে উশাহ লওঁ আৰু নিশ্বাসত মই জুই উলিয়াওঁ।"

বল্লুরে এটা ডাঙৰ জুইৰ শিখা উৰালে।

"যেতিয়া তোমাৰ ভয় লাগে তেতিয়া তুমি কেনেকৈ সেই ভয় দূৰ কৰা?" বল্লুরে তাইক সুধিলে।



চৰাই কলে, "মই এনে কোনো ব্যক্তিৰ কথা ভাবিবলৈ ভাল পাওঁ যি মোক সুৰক্ষিত যেন অনুভৱ কৰোৱায়।"

"মোৰো...মই সেই সকলো লোকৰ বিষয়ে ভাৱোঁ যি মোক মোৰ ককা আইতাৰ দৰে সুৰক্ষিত অনুভৱ কৰায়।", চেলিমে কলে। "মোৰ তেওঁলোকলৈ মনত পৰে। মই তেওঁলোকক সৱতি ধৰিব নোৱাৰোঁ কাৰণ ইয়াৰ দ্বাৰা তেওঁলোকৰ কাৰোণা ভাইৰাছ হোৱাৰ ভয় থাকিব পাৰে। আমি সাধাৰণতে তেওঁলোকক প্ৰতি সপ্তাহৰ শেষত লগ পাওঁ, কিন্তু এতিয়া নহয় কাৰণ আমি তেওঁলোকক সুৰক্ষিত ৰাখিব লাগিব।"

"তুমি বাৰু তেওঁলোকলৈ ফোন কৰিব পাবানে?" চৰাই তাইৰ নতুন বন্ধু অৰ্থাৎ চেলিমক সুধিলে।

"অ পাৰোঁ", চেলিমে কলে। "তেওঁলোকে মোলৈ সদায় ফোন কৰে আৰু মই তেওঁলোকক সেই সকলো কামৰ বিষয়ে কওঁ যি আমি ঘৰত কৰি আছোঁ। এইটো মোৰ ভাল লাগে আৰু তেওঁলোকেও ভাল অনুভৱ কৰে।"

বল্লুৱে কলে, "আমি যিসকলক ভাল পাওঁ তেওঁলোকলৈ মনত পৰেই কাৰণ আমি তেওঁলোকক এতিয়া লগ পাব নোৱাৰোঁ। এইবোৰে এয়াই বুজাই যে আমি তেওঁলোকৰ কিমান যত্ন লওঁ। এতিয়া তোমালোকে আৰু কোনোবা হিৰো/নায়কক লগ পাবলৈ ভাল পাবানে বাৰু?"

"এৰা নিশ্চয়", চৰাই আৰু চেলিমে আনন্দত চিক্ৰিৰিলে।

"বৰ বঢ়িয়া, মোৰ বন্ধু আশাৰ এক বিৰাট চুপাৰ পাৰাৰ/মহাশক্তি আছে", বল্লুৱে কলে। "ব'লা, তেওঁৰ ওচৰলৈ যাওঁ।"





আৰু সিহঁত আটায়ে পৃথিৱীত এখন গাৱঁত নামি গ'ল য'ত এজনী ছোৱালীয়ে নিজৰ ঘৰৰ বাহিৰত ফুল চিঙি আছিল। যেতিয়া তাই শিশুকেইটাক বন্ধুৰ পাখিত বহি অহা দেখিলে তেতিয়া খুউব হাঁহিলে।

"বন্ধু", তাই চিঞৰিলে। "আমি অতিকমেও এক মিটাৰ দূৰত থাকিব লাগিব। মই তোমাক দূৰৰ পৰাই হাগ কৰিম/সারতি ধৰিম। তোমালোক আটায়ে ইয়াত কি কৰি আছে?"

বন্ধুয়ে ক'লে, "তুমি যেনেদৰে কৈছা তেনেকৈয়ে ময়ো তোমাক হাগ কৰা/সারতি ধৰায়েন অনুভৱ কৰিছোঁ আশা।" মোৰ বৰ ভাল লাগে যে আমি এনেকুৱা কথাৰে আৰু শব্দেৰে এজনে আনজনৰ চোৱাচিতা কৰিব পাৰোঁ আৰু নিজৰ কামো পূৰা কৰি লওঁ। মই ভাবিছিলো যে মোৰ বন্ধুবোৰে তোমাৰ চুপাৰ পাৰাৰ/মহাশক্তিৰ বিষয়ে জানক।"

"মোৰ চুপাৰ পাৰাৰ/মহাশক্তিনো কি?" আশাই সুধিলে।

বন্ধুৱে ক'লে, "যিহেতু তোমাৰ ঘৰত কোনোবা বেমাৰত পৰিল, সেইবাবে তুমি ঘৰতেই আছা, যাৰ ফলত তোমাৰ পৰা কৰোণা ভাইবাছ আন কাৰোবালৈ বিয়পি নাযায়।"

আশাই ক'লে, "এৰা, তেওঁ মোৰ দেউতা! যেতিয়ালৈকে তেওঁ সম্পূৰ্ণৰূপে ভাল নহয় তেতিয়ালৈকে তেওঁ নিজৰ বেডৰুমতে থাকিব।"



"কিন্তু এইবোৰ ইমান একো বেয়াও নহয়। আমি খেল ধেমালি কৰোঁ, আহাৰ ৰান্ধোঁ, নিজৰ বাগিচাত সময় কটাওঁ আৰু একেলগে ভোজন কৰোঁ। মোৰ ভাই আৰু মই নিজৰ ভৰিৰ আঙুলিবোৰ চোওঁ আৰু নাচোঁ। আমি কিতাপ পঢ়োঁ আৰু মই শিকিও থাকোঁ কাৰণ কেতিয়াবা মোৰ স্কুললৈ মনত পৰে। ঘৰত থকাটো প্ৰথমতে অশান্তিকৰ আছিল, কিন্তু এতিয়া সামান্য কথা যেন লাগে।"

"এই সকলোবোৰ সদায় সহজ নহয় আশা", বল্লুৱে কলে। "তুমি ঘৰতে নিজৰ পৰিয়ালৰ লগত ফুৰ্তি কৰা আৰু ফুৰ্তি পোৱাৰ উপায় বিচাৰি লৈছা। ইয়েই তোমাক মোৰ হিৰো কৰি তোলে।"

"তুমি বাৰু কেতিয়াবা নিজৰ পৰিয়ালৰ সৈতে কাজিয়া কৰানে?"
চেলিমে সুধিলে।

"আমি মাজে মাজে কাজিয়া কৰোঁ", আশাই কলে। "আমি অধিক ধৈৰ্য্য ধৰিব লাগিব, আৰু অধিক বুজাপৰাও আৰু আনকি মোক ক্ষমা কৰি দিবা বা চৰি কোৱাৰ বাবেও সাজু থাকিব লাগিব। এইবোৰ বাস্তৱত এক চুপাৰ পাৰাৰ/ম হাশক্তি। কাৰণ ই নিজৰ আৰু আনৰ মনত ভাল অনুভূতি জগায়।"

মোক নিজৰ বাবেও কিছু সময়ৰ প্ৰয়োজন হয়। মই নাচ গান বৰ ভাল পাওঁ আৰু মই নিজৰ বন্ধুবোৰলৈ মাজে মাজে ফোন কৰিব পাৰোঁ।"

"কিন্তু বল্লু, তেওঁলোকৰ কি হ'ব যি ঘৰৰ পৰা দূৰত থাকে বা যাৰ নিজৰ ঘৰ নাই?" চাবাই সুধিলে।

বল্লুয়ে কলে, "এইটো এটা ডাঙৰ প্ৰশ্ন চাবা। ব'লা গৈ খবৰ লওঁ।"





সিহঁতে আশাৰ পৰা বিদায় ল'লে আৰু আকৌ এবাৰ বল্লুৰ পাখিত
বহিল। যেতিয়াই সিহঁত সাগৰে বেৰি থকা এটা দ্বীপত নামিল,
তেতিয়াই তাৰ বতাহ গৰম হৈ উঠিল।

তাত সিহঁতে মানুহেৰে ভৰা এটা শিবিৰ/কেম্প দেখিলে।

এজনী ছোৱালীয়ে সিহঁতক দেখিলে আৰু দূৰৰ পৰাই হাত জোঁকাৰিলে।

"হেল্লো বন্ধু, তোমাক আকৌ দেখা পাই মোৰ বৰ ভাল লাগিছে", তাই বাহিৰলৈ আহিল। আমি অতিকমেও এক মিটাৰ দূৰত বোৱাৰ চেপ্টা কৰি আছোঁ, সেইকাৰণে মই ইয়াৰ পৰাই তোমাৰ লগত কথা পাতিম। অৱশ্যে

তোমাৰ বন্ধুবোৰক লগ পাই মোৰ ভাল লাগিছে। মোৰ নাম লীলা।"

"হাই লীলা! মই চাৰা আৰু এয়া চেলিম, " চাৰাই কলে। "এনেকুৱা লাগিছে যে তুমি ক'ৰোণা ভাইৰাছৰ পৰা নিজক বচাবলৈ চেপ্টা কৰি আছ। তুমি আৰু কি কি কৰিছা?"

"আমি নিজৰ হাত বাৰে বাৰে চাবোন আৰু পানীৰে ২০ চেকেণ্ডলৈ ধোওঁ।"
লীলাই কলে।

"আৰু কাহ আহিলে তুমিও বাৰু নিজৰ কিল্লাকুটিত কাহানে?" চেলিমে সুধিলে।

"তুমি বাৰু কেনেকৈ কৰিব লাগে দেখুৱাব পাৰিবানে?" লীলাই সুধিলে, তেতিয়া চেলিমে তাইক কৰি দেখুৱালে।

"আমি সকলোৱে সাহসী হ'বলৈ চেপ্টা কৰি আছোঁ কিন্তু মই কিছুমান মানুহৰ বিষয়ে চিন্তিত", লীলাই কলে। "মই বাৰু এই বিষয়ে তোমালোকৰ লগত কথা পাতিব পাৰোনে? মই শুনিছো কিছুমান মানুহৰ বেমাৰ হৈ মৃত্যু ঘটিছে আৰু এই কথা শুনি মই বৰ ভয় খাইছোঁ। এইটো বাৰু সঁচানে যে মানুহ ক'ৰোণা ভাইৰাছৰ দ্বাৰা মৰিব পাৰে?"





বল্লুৱে এটা দীঘল উশাহ ল'লে আৰু নিজৰ ডাঙৰ ভৰিৰ ওপৰত বহিল।

"এবা, সৰু হিৰো/না কসকল, এইটো আচৰিত", বল্লুৱে ক'লে। "কিছুমান লোকে একেবাৰেই বেমাৰ অনুভৱ নকৰে, কিন্তু কিছুমান মানুহ বেছি বেমাৰত পৰিব পাৰে আৰু কিছুমানৰ মৃত্যুও হ'ব পাৰে। সেইকাৰণে আমি সকলোৱে বিশেষকৈ বৃদ্ধ লোকৰ ক্ষেত্ৰত আৰু অন্য ৰোগ থকা লোকসকলৰ ক্ষেত্ৰত সাৱধান হ'ব লাগিব, কাৰণ তেওঁলোক বেছিকৈ বেমাৰত পৰে। কেতিয়াবা যেতিয়া আমি বৰ বেছি ভয়বা অসুৰক্ষিত অনুভৱ কৰোঁ, তেতিয়া বহুসময়ত আমাৰ মগজুৱে এক সুৰক্ষিত ঠাইৰ বিষয়ে ভাবিবলৈ ধৰে। তোমালোক সকলোৱে বাৰু মোৰ সৈতে এই চেষ্টা কৰিব বিচাৰানে?"

সিহঁত সকলোৱে হয়ভৰ দিলে আৰু তেতিয়া বল্লুৱে শিশুহঁতক নিজৰ চকু বন্ধ কৰিবলৈ আৰু এনেকুৱা এখন ঠাইৰ বিষয়ে ভাবিবলৈ ক'লে য'ত তেওঁলোকে সুৰক্ষিত অনুভৱ কৰে।

বল্লুৱে কলে, "এনেকুৱা কিবা এটা পুৰণি কথা সকলোৱে মনোযোগ দি ভাবা য'ত তোমালোকে সুৰক্ষিত অনুভৱ কৰিছিল।"

তাৰপিছত সি সিহঁতক সুধিলে যে কি দেখিলে, কি অনুভৱ কৰিলে আৰু তেওঁলোকে বাৰু নিজৰ সেই সুৰক্ষিত ঠাইৰ সুবাস পালেনে? সি সুধিলে যে এনে কোনেবা বিশেষ আছেনে যাক তেওঁলোকে নিজৰ সেই বিশেষ ঠাইলৈ লৈ যাব বিচাৰে আৰু পৰস্পৰে কথা পাতিব খোজে।

বল্লুৱে কলে, "যেতিয়া তোমালোকৰ বেজাৰ লাগে বা ভয় অনুভৱ কৰা, তেতিয়া তেওঁলোকে নিজৰ সুৰক্ষিত

ঠাইলৈ যাব পাৰা। এয়া তোমালোকৰ চুপাৰ পাৰাৰ আৰু এইটো তোমালোকে নিজৰ বন্ধু আৰু পৰিয়ালকো ক'ব পাৰা। আৰু মনত ৰাখিবা যে মই আৰু বহুতো মানুহে তোমালোকৰ কথা চিন্তা কৰোঁ। তেওঁলোকেও সহায়কৰিব।"





লীলাই কলে, "আমি এজনে আনজনৰ চোৱাচিতা কৰিব পাৰোঁ।"

"একেবাৰে ঠিক কৈছা লীলা", বল্লুৱে কলে। "আমি এজনে আনজনৰ কথা চিন্তা কৰিব পাৰোঁ, আমি লাগিলে য'তেই নাথাকোঁ। তুমি বাৰু আমাৰ লগত এখন ঠাইলৈ যাব বিচাৰিবানে লীলা?"

লীলাই বল্লু আৰু তাইৰ নতুন বন্ধুবোৰৰ সৈতে যাত্ৰা কৰাৰ সিদ্ধান্ত ল'লে। চাৰাৰ ভাল লাগিল যে লীলা সিহঁতৰ লগত আছে, কিয়নো তাই জানিছিল যে কেতিয়াবা এজনে আনজনক সহযোগ কৰাটো প্ৰয়োজনীয় হৈ পৰে। তেওঁলোকে নিঃশব্দে উৰি গ'ল, কিন্তু এক মিটাৰ দূৰত্বত বহি কাৰণ বল্লুৰ পাখি ডাঙৰ আছিল, যাতে এই কথাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখিব পৰা যায়। লীলাই জানিছিল যে তাইৰ বন্ধুবোৰে তাইৰ কথা বহুত চিন্তা কৰে।



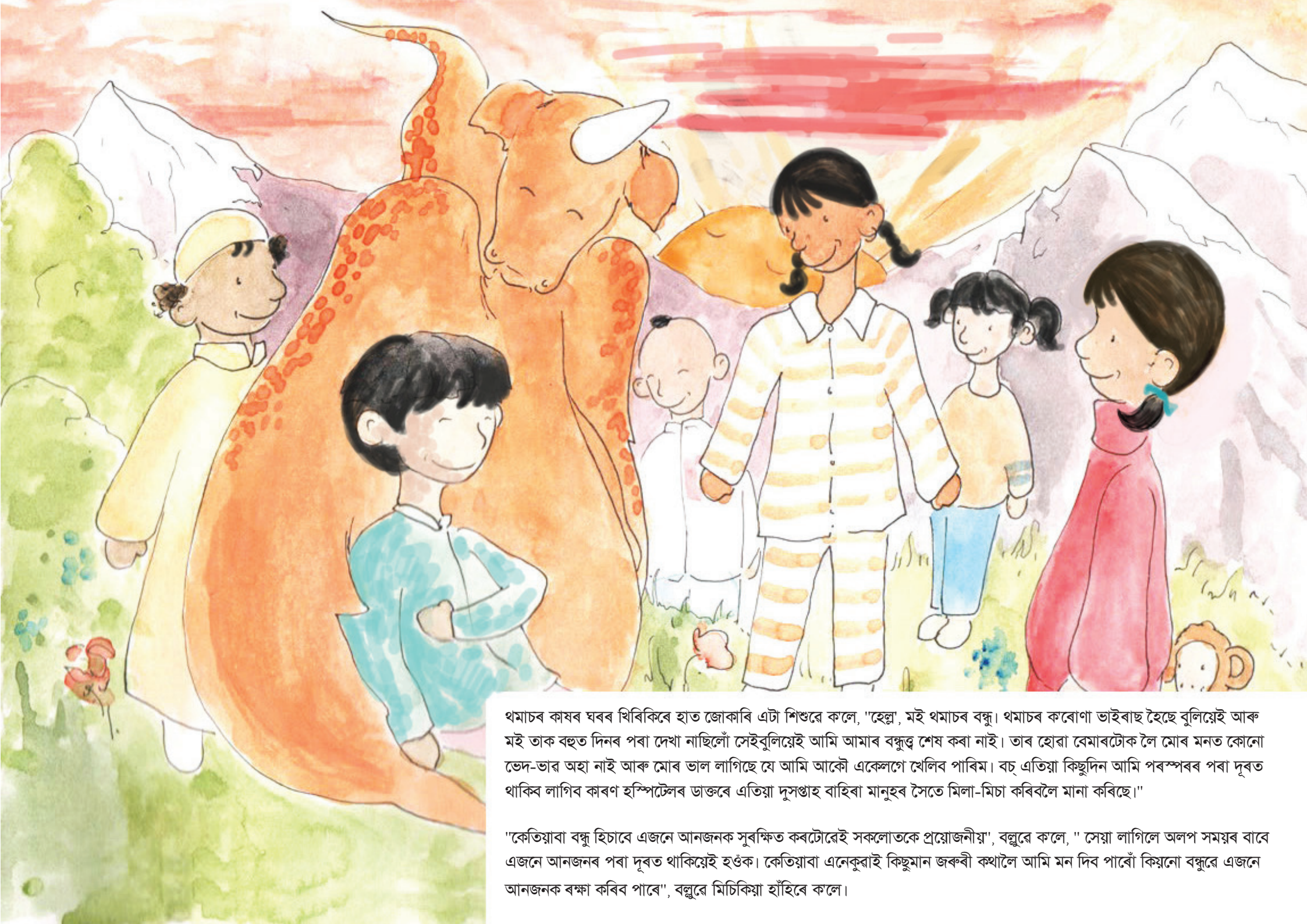
অলপ সময়ৰ পাছত কিছুমান বৰফে ঢকা পাহাৰ দেখা পোৱা গ'ল আৰু বন্ধুৱে এখন সৰু চহৰত সকলোকে নমালে। কিছুমান শিশু বেলেগ বেলেগ ঘৰত নিজৰ কোঠাত বহি আছিল আৰু খুউব জোৰত হাঁহি আছিল। আচলতে তেওঁলোক সকলোৱে নিজ নিজ নিজ থাকি মোবাইলত কথা পাতি আছিল আৰু লুডু খেলি আছিল।

"বন্ধু", সিহঁতৰ মাজৰে এটা শিশুৱে নিজৰ কোঠাৰ খিৰিকিৰে চিঞৰিলে, আৰু নিজৰ হাত জোকৰিলে।

"হেল্লো থমাচ", বন্ধুৱে ক'লে আৰু নিজৰ পিঠিত বহি থকা শিশুহঁতৰ ফালে ঘূৰি ক'লে, "শুনা সকলোৱে, মই বিচাৰিছিলো যে তোমালোকে মোৰ সেই বন্ধুসকলক লগ পোৱা যাক কৰোণা ভাইৰাছে বেমাৰী কৰি পেলাইছিল আৰু তেওঁলোক ঠিক হৈ গ'ল।"

"এয়া কেনেকৈ হ'ল?", চেলিমে থমাচৰ ফালে চাই সুধিলে।

"মোৰ কাহ হৈ আছিল আৰু মাজে মাজে বহুত বেছি জ্বৰ হৈছিল। মই বাস্তৱত ভাগৰুৱা অনুভৱ কৰিছিলোঁ আৰু কিছুদিনৰ পৰা খেলিবও পৰা নাছিলোঁ", থমাচে ক'লে। কিন্তু মই হস্পিটেলত খুউব শুলোঁ আৰু মোৰ পৰিয়ালে মোৰ যত্নও ল'লে। তাত থকা নাৰ্চ আৰু ডাক্তৰৰ ব্যৱহাৰ বৰ ভাল আছিল আৰু যেতিয়া মই ভাল হৈ ঘৰলৈ আহিলো তেতিয়া আমাৰ চুবুৰীয়া লোকসকলেও আমাক সকলো ধৰণে সহায়কৰিলে। কিছু সপ্তাহৰ পিছত ঠিক হৈ গ'লো।"



থমাচৰ কাষৰ ঘৰৰ খিৰিকিৰে হাত জোকাৰি এটা শিশুৱে কলে, "হেল্লু", মই থমাচৰ বন্ধু। থমাচৰ কৰোণা ভাইবাছ হৈছে বুলিয়েই আৰু মই তাক বহুত দিনৰ পৰা দেখা নাছিলোঁ সেইবুলিয়েই আমি আমাৰ বন্ধুত্ব শেষ কৰা নাই। তাৰ হোৱা বেমাৰটোক লৈ মোৰ মনত কোনো ভেদ-ভাৱ অহা নাই আৰু মোৰ ভাল লাগিছে যে আমি আকৌ একেলগে খেলিব পাৰিম। বচ্ এতিয়া কিছুদিন আমি পৰস্পৰৰ পৰা দূৰত থাকিব লাগিব কাৰণ হস্পিটেলৰ ডাক্তৰে এতিয়া দুসপ্তাহ বাহিৰা মানুহৰ সৈতে মিলা-মিচা কৰিবলৈ মানা কৰিছে।"

"কেতিয়াবা বন্ধু হিচাবে এজনে আনজনক সুৰক্ষিত কৰটোৱেই সকলোতকৈ প্ৰয়োজনীয়", বল্লুৱে কলে, "সেয়া লাগিলে অলপ সময়ৰ বাবে এজনে আনজনৰ পৰা দূৰত থাকিয়েই হওঁক। কেতিয়াবা এনেকুৱাই কিছুমান জৰুৰী কথাটো আমি মন দিব পাৰোঁ কিয়নো বন্ধুৱে এজনে আনজনক ৰক্ষা কৰিব পাৰে", বল্লুৱে মিচিকিয়া হাঁহিৰে কলে।



লীলাই আনন্দেৰে কলে, "আমি এই সকলোবোৰ এজনে আনজনৰ বাবে কৰিব পাৰোঁ।"

"আৰু এদিন আমি সকলোৱে আকৌ খেলিব পাৰিম আৰু পুনৰ স্কুল যাব পাৰিম যেনেকৈ আগতে আমি কৰিছিলোঁ", চেলিমে নাচি নাচি কলে।

এতিয়া চাৰাৰ বাবে ঘৰলৈ যোৱাৰ আৰু নতুন বন্ধুবোৰক বিদায় জনোৱাৰ সময় আছিল। তেওঁলোকে এজনে আনজনক প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়ে যে তেওঁলোকে এই যাত্ৰা আৰু শিশুবোৰৰ এই সাহসিকতাপূৰ্ণ কামবোৰৰ কথা কেতিয়াও নাপাহৰে।

চাৰাৰ দুখ লাগিল যে এতিয়া তেওঁলোকে অলপদিনৰ বাবে এজনে আনজনক দেখা নাপাব। কিন্তু তাইৰ ভাল লাগিল যেতিয়া থমাচৰ বন্ধুৱে কি কৈছিল সেই কথা মনত পৰিল। সি কৈছিল যে তেওঁলোকক দেখা নোপোৱাৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে তেওঁলোকক ভালপোৱাটো বন্ধ কৰি দিছে।



বলুৱে তিনিওটা শিশুক সিহঁতৰ ঘৰত থ'লে আৰু চাৰাৰ ঘৰৰ পৰা যোৱাৰ আগত তাইৰ টোপনি অহালে বৈ থাকিল।

"আমি বাৰু কাইলৈও এনেকুৱা কৰিব পাৰিম নে?", চাৰাই বলুক সুধিলে।

"নাই চাৰা, এতিয়া তোমাৰ নিজৰ পৰিয়ালৰ সৈতে থকাৰ সময়", বলুয়েমৰমেৰে তাইৰ ফালে চাই কলে। "আমাৰ কাহিনী মনত ৰাখিবা। আমি নিজেই হাত চাবোনেৰে ধূই আৰু ঘৰতে থাকি সেইসকলক সুৰক্ষিত কৰিব পাৰো যাক আমি ভাল পাওঁ। মই কেতিয়াও দূৰত নাই। যেতিয়াই তুমি নিজৰ সুৰক্ষিত ঠাইৰ বিষয়ে ভাবিবা তেতিয়া সদায় মোক নিজৰ কাষত পাবা।"

"তুমি মোৰ হিৰো", চাৰাই বলুৰ ফালে চাই মিচিকিয়াই হাঁহি কলে।

"তুমিও মোৰ হিৰো", চাৰাক বলুয়ে কলে। তুমি সেই সকলোৰে বাবে হিৰো যি তোমাক ভাল পায়।



চাৰা শুই গ'ল আৰু যেতিয়া তাই পিছদিনা পুৱা সাৰ পালে, তেতিয়া বন্ধু গুচি গৈছিল। সেইকাৰণে তাই তাৰ লগত কথা পাতিবলৈ নিজৰ সুৰক্ষিত ঠাইলৈ গ'ল আৰু নিজৰ সাহসিকতাপূৰ্ণ কামৰ ক্ষেত্ৰত যিবোৰ দেখিলে আৰু শিকিলে, সেই সকলোবোৰ তাই নিজৰ ড্ৰয়িং বুকত আঁকিলে।

এতিয়া চাৰাই সেই খবৰটো দিবলৈ ড্ৰয়িং বুকখন লৈ মাকৰ ওচৰলৈ গ'ল।

"আমি সকলোকে সুৰক্ষিত হৈ থকাত সহায় কৰিব পাৰোঁ মা", তাই ক'লে। "মই যোৱাৰাতি এটা বৰ সাহসিকতাপূৰ্ণ কাম কৰিলোঁ আৰু সেইবোৰ মই এই চিত্ৰত আঁকিলোঁ য'ত মই ইমানবোৰ হিবোক লগ পালোঁ।"

"অতি সুন্দৰ চাৰা", মাকে আচৰিত হৈ ক'লে। "চিকিৎসক আৰু নাৰ্চৰ দৰে কাৰোণা ভাইৰাছৰ পৰা মানুহক বক্ষা কৰিব পৰা অনেক হিবো আছে। কিন্তু তুমি মোক মনত পেলাই দিলা যে আমি সকলোৱেই প্ৰতিদিনে হিবো হ'ব পাৰোঁ, মোৰ সবাতোকৈ ডাঙৰ হিবো হ'লা তুমি।"



